

Sudan

– det store ukjente

Sudan

Redselsskipet...

Inntil nylig var Sudan det største landet i Afrika : 2 millioner kvadratkilometer og mer enn 40 millioner innbyggere. Delingen nylig har endret på dette, men det legger allikevel ikke følelsen grensesprenging når man går i land fra ferjen som sørger for ukentlig forbindelse med Asuan i Egypt. Historien begynner når vi går om bord i ferjen i Egypt. Menneskemengden prøver å finne seg plass på dekket eller i salongen. Døren inn i ferjen er liten og der er hundrevis av mennesker som prøver å komme inn samtidig. Gamle, unge, koffertar, esker, vesker, tepper, tråsykler – alt skal inn på en gang. Hendelsen er akkompagnert av skriking, svetting, skyving, banning.... Der er 2 latriner om bord, 700 mennesker og 20 timers seilas å se frem til. Bildet er like uvirkelig som det er fryktelig. Men, dette er Afrika – ikke et postkort. Jeg oppdaget skipets dypeste hemmelighet ved et tilfelle. Man kan komme frem til baugen gjennom en dør i enden av en av korridorene. Den natten vi oppdaget det gikk vi opp til skipets bro. Sjøen var rolig, over oss lyste den klareste Melkevei – oppsikts-

vekkende i sin renhet. Å se den afrikanske himmelen er en av de viktigste grunnene til at jeg tar disse turene og inntrykket er så formildende at til og med det utrolig skitne vannet som renner fra skipets toaletter kan, med litt velvilje, betraktes som en liten del av Nilen på avveier.

Wadi Halfa - et sort hull

Båten som fraktet motorsyklene fikk motortrøbbel og vi måtte vente på den i Wadi Halfa. Ventetiden ble lang. Wadi Halfa er et dødt sted hvor eneste drikk er te. Landsbyen våknet ikke til lev før utpå kvelden. Da kom der en høylydt mengde mennesker fra hvem vet hvor og satte seg i plaststoler foran den eneste tv'en. Vi spiste det som var tilgjengelig: Kylling eller lam. Øl var ikke å oppdrive: Sudan holder strengt på det islamske alkoholforbudet.

Nilen : En fruktbar stripe i ødemarken.

Syklene kom etter 5 dagers nervøs venting. Vi er endelig på veien og ørkenen tar i mot

Multistrada

Vi har
25 år
erfaring med
DUCATI
1987 - 2012

Vi har alltid mange
Kom innom for
om de italie

LØVAAS

Ringveien 8, 3080 Holm
www.ducati.no - salg1@d

Sudan

oss. Horisonten er uendelig og brennende het. Temperaturen ligger godt over 40 grader og hetedisen skimrer over asfalten. Der var nesten ingen fotgjengere: Befolkningen synes å forsvinne i landets dysterhet. De er tynne, senete og det virker som om de går i symbiose med de hvite djellabaene. Vi får følelsen av at hvis de oppholder seg lenger i den brennende solen vil de bli forvandlet til aske og alt som vil være igjen vil være de lange, snøhvite klærne.

Nubia og gullet

Nubia lå mellom det femte og sjette fossefallet i Nilen og har gjennom alle tider hatt tett kontakt med Egypt. Opp gjennom oldtiden var det stadige erobringer/gjenerobringer mellom de to landene. Nubia sørget også for elitesoldater til den egyptiske hæren. Midtveis i historien til det Nye Kongedømmet var de to landene så integrert at det var vanskelig å skille dem fra hverandre. Nubia var også hovedleverandør av gull til Egypt og gullgraving foregår i åpne dagbrudd den dag i dag. Vi kjørte forbi slike brudd på begge sider av veien:

En diger leir med utstyr hovedsakelig av plastikk brer seg ut, et mylder av arbeidere plasker rundt i sølevannspytter. De ser på oss med utilslørt forbløffelse. Ikke vet de hvem vi er, ikke vet de hva vi skal. Dette er ikke en vanlig turistrute, snare en vei som trafikkeres av nedslitte gamle pickuper som frakter arbeiderne til og fra jobb.

Gamle Dongola

Nubia gikk i oppløsning i år 350 da Etiopia invaderte. Etter krigen ble landet delt i tre små kongedømmer. Det midtre av disse var Makuria, med hovedstaden Dongola. Ørkensanden svelger alt så snart en kommer utenfor veien, men jeg har lyst til å besøke gamle Dongola. Dert er som å stupe ut i et hav av finmalt kvarts. Jeg klarte meg bra – tiltross for mye last og jeg kan langt på vei takke Conti TKC 80 dekkene for det. Alicia, som kjører sammen med meg sliter. Langsom fremdrift akkompagneres av krangler, banning og svette men hun gir ikke opp! Hun står trassig på, alt mens varme og tras holder på å ta livet av henne. Da vi kommer til en landsby blir vi stoppet av politiet og

må bli med til stasjonen. Sjefen viser med all tydelighet hva han ønsker ved å holde frem en åpen håndflate under bordet. Det forteller oss at dersom vi har tenkt å besøke ruinene etter Dongola vil det koste oss 50 pund.

Veien videre opp til ruinene blir brattere. Det løse materialet vil, før eller senere, tvinge BMW til å stoppe men foreløpig er der fremdrift. Når sykkel graver seg ned parkerer jeg den og tar meg videre til fots. På toppen, i ruinen etter den eldgamle festningen, har jeg utsikt over en okergul, grusom og evig ørken på den ene siden og på den andre siden Nilen – yrende av liv langs bredden. Jeg er fylt av glede over å ha nådd et mål som ikke har betydning for andre enn meg.

Hvor elver møtes

Khartoum er en by med 5 millioner innbyggere. Den ligger der hvor den hvite og den blå Nilen møtes. Vi kommer til bydelen Ondurman – stedet hvor de fattige bor. Khartoum har ikke mye å tilby – egentlig er den bare et veikryss, et sted vi må gjennom.

Vi må også skaffe oss visum til Etiopia og det kan fort ta et par dager. På jakt etter et rimelig overnattingssted kommer vi over National Camp Resort. Prisen er grei: 5 pund pr person. Eneste problem er å finne et skyggefullt sted å slå opp teltet. Vi finner endelig et sted i den grønneste delen av området og setter opp leiren. Når vi er ferdige kommer en av dem som har stått og sett på oss bort og forkynner at vi kan ikke slå opp teltene her – det er rett foran moskeen, at hvite reisende skulle holde seg langt unna og dra til et sted hvor den brennende solen vil svi ut alle deres vestlige synder. Jeg regner med at en eller annen fundamentalist har klaget til ledelsen for campingplassen, men nekter å flytte leiren. I stedet bruker jeg afrikanernes egen taktikk mot dem: «OK» sier jeg smilende, «I morgen.» I morgen... «I morgen tidlig?» spør utkasteren. Jeg nikker samtykkende og klapper ham på skulderen: «Vi drar i morgen tidlig. Og – hvis vi ikke er reist når du kommer i morgen kommer jeg til å si at du skal ikke bekymre deg - i morgen, da skal vi helt sikkert dra» I Afrika kan man alltid ty til i morgen.....

brukte og nye sykler.
en hyggelig prat
nske former.

MOTOR AS

strand - Tlf: 33 06 60 99

ducati.no - Fax: 33 06 60 88

Nyhet 2012! Panigale 1199